

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et. Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: N. A.,

zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě ze dne 13. 8. 2019 na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-482/ZA-ZA15-2015

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-482/ZA-ZA15-2015, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 13.8.2019 u Městského soudu v Praze domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného a uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany. V žalobě uvedl, že žalovaný mu rozhodnutím ze dne 7.9.2015, č.j. OAM-482/ZA-ZA15-P05-2015 udělil doplňkovou ochranu na 24 měsíců. Důvodem udělení doplňkové ochrany byl ozbrojený konflikt v Sýrii, v důsledku kterého žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. Dne 3.8.2017 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany, o níž žalovaný rozhodnutím ze dne 2.11.2017, č.j. OAM-482/ZA-ZA15-P05-PD1-2015 rozhodl tak, že se doplňková ochrana neprodlužuje, neboť nastal důvod pro odnětí doplňkové ochrany ve smyslu § 17a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o

azyly, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jelikož se žalobce dopustil vážného zločinu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který jí rozsudkem ze dne 30. 5. 2018, č.j. 41 Az 15/2017-53 vyhověl, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného o neprodloužení doplňkové ochrany žalobci byla skutečnost, že v mezidobí nabylo právní moci usnesení Nejvyššího soudu, kterým byly zrušeny oba odsuzující rozsudky soudů nižších instancí, na základě nichž byl žalobce dříve odsouzen. V následném pokračujícím řízení soud rozhodl o postoupení celé věci příslušným správním orgánům k projednání přestupku (pozn. soudu – stalo se tak usnesením Městského soudu v Brně ze dne 19.2.2018, č.j. 89 T 161/2016-312). Žalobce je tedy v současné době bezúhonnou osobou, která na území České republiky nebyla odsouzena za spáchání trestného činu, natož pak vážného zločinu.

2. Žalobce dále uvedl, že zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30.5.2018 nabyl právní moci dne 16. 6. 2018. Dne 6. 6. 2019 bylo právnímu zástupci žalobce doručeno „*Vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany na území České republiky dle § 27 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů*“, č. j. OAM-482/ZA-ZA15-2015. Žalovaný v tomto vyrozumění uvedl, že je nutné prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu, že „*správní orgán si v současné době obstarává aktuální informace o zemi původu*“ žalobce. Žalovaný lhůtu pro vydání rozhodnutí prodloužil do 18.12.2019.
3. Dne 14. 6. 2019 podal žalobce návrh na opatření proti nečinnosti ve věci řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Tomuto návrhu žalovaný nevyhověl s odůvodněním, že zákon o azylu umožňuje prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí až o 9 měsíců, přičemž tato lhůta v případě žalobce zatím neuplynula.
4. Žalobce následně v žalobě citoval § 27 odst. 1 zákona o azylu, které vymezuje lhůty pro rozhodování správního orgánu ve věcech mezinárodní ochrany. Takovou věcí je podle § 2 odst. 1 písm. e) zákona o azylu též rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany. Zákonná lhůta šesti měsíců, kterou měl žalovaný k dispozici po zrušení původního rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, uplynula dnem 16. 12. 2018. Od doby nabytí právní moci zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Brně do doby podání žaloby uplynula doba více než jednoho roku. Během této doby nebyl žalovaný schopen učinit v řízení žádný úkon kromě zaslání výše uvedeného vyrozumění o nutnosti prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. K prodloužení lhůty navíc přistoupil z důvodu, se kterým zákon o azylu vůbec nepočítá.
5. Žalobce poukázal na ústavní rozměr dodržování zákonných lhůt pro rozhodování správními orgány, jakož i na závěr Veřejné ochránčyně práv obsažený ve Zprávě o šetření z vlastní iniciativy ve věci průtahů v řízení o mezinárodní ochraně ze dne 2. 3. 2018, sp. zn. 6741/2017/VOP/BZ, podle něhož „*skutečnost, že žadatelé se (...) nacházejí vlivem dlouhotrvajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany v nestabilní situaci, v cizím prostředí, bez perspektivy „normálního“ života a ukotvení na území České republiky, může mít i velmi nepříznivé dopady na jejich zdravotní stav.*“ Závažnost dopadů dlouhodobé nejistoty plynoucí z protahovaného řízení ve věci mezinárodní ochrany potvrdil rovněž ESLP ve věci B. A. C. proti Řecku (rozsudek ESLP ze dne 13.10.2016, stížnost č. 11981/15), kdy dospěl k závěru, že nepřiměřeně dlouhé řízení ve věci mezinárodní ochrany může představovat porušení práva na ochranu soukromého a rodinného života chráněného čl. 8

Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Soud konstatoval, že pozitivní závazky států plynoucí z čl. 8 Úmluvy zahrnují rovněž povinnost příslušných orgánů rychle rozhodnout o podané žádosti o mezinárodní ochranu tak, aby období nejistoty, v němž se žalobce nachází, bylo v maximální možné míře sníženo.

6. Podle žalobce je pravdou, že zákonná šestiměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany může být v určitých případech prodloužena. Jedná se o situace, kdy objektivní důvody brání vydání rozhodnutí dříve. V případě nutnosti prodloužení lhůty by žalovaný měl žalobce řádně informovat, proč v jeho konkrétním případě je nutné lhůtu prodloužit. Výčet těchto důvodů obsažených v § 27 odst. 2 zákona o azylu je přitom taxativní. Již z tohoto výčtu vyplývá, že se jedná o mimořádné situace, které ve většině případů nenastanou. Mezi tyto důvody nepatří skutečnost, že si správní orgán obstarává informace o zemi původu žalobce. Je samozřejmostí, že tento úkon, který se provádí v rámci každého řízení ve věci mezinárodní ochrany, musí žalovaný stihnout ve standardní šestiměsíční lhůtě. Pokud tak neučiní, dopouští se zcela bezdůvodných průtahů v rozporu s § 6 správního řádu.
7. V případě žalobce žalovaný nejenomže nerozhodl v zákonné šestiměsíční lhůtě, ale tuto lhůtu zamýšlí prodloužit až na maximální hranici 18 měsíců. Takto dlouhá lhůta je přitom vyčleněna pouze pro zcela výjimečné případy, což není případ žalobce. Ten totiž pochází ze Sýrie, přičemž podle aktuálně dostupných statistik udělování mezinárodní ochrany žalovaný uděluje mezinárodní ochranu (většinou ve formě doplňkové ochrany) všem Syřanům, nedojde-li k zastavení řízení. Důvodem udělení doplňkové ochrany je bezpečnostní situace v Sýrii, která se vyznačuje nerozlišujícím násilím vystavujícím civilní obyvatelstvo nebezpečí vážné újmy. Ze stejného důvodu byla doplňková ochrana původně udělena i žalobci. Je tedy zřejmé, že žalovaný disponuje aktuálními informacemi o bezpečnostní situaci v Sýrii. Zástupci žalobce je z jeho činnosti známo, že informace o zemi původu, které žalovaný využívá jako podklad pro vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany či prodloužení doplňkové ochrany občanům Sýrie, jsou ve všech případech zcela totožné. Proto není jasné, z jakého důvodu potřebuje žalovaný zrovna v případě žalobce na shromáždění informací o zemi původu až 18 měsíců.
8. Rozhodování o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany je dle žalobce navíc o něco jednodušší než rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58, *„rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodnutím „na zelené louce“, kdy se od základu zkoumají důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako je tomu při první žádosti o mezinárodní ochranu. Jádrem prodlužovacího řízení podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnila okolnost, jež vedla k udělení mezinárodní ochrany. Fakticky se jedná o jakýsi přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací.“* Z toho žalobce dovozuje, že v situaci, kdy je všem Syřanům plošně udělována doplňková ochrana na základě totožných zpráv o zemi původu a kdy je zřejmé, že původní důvod neprodloužení doplňkové ochrany neobstojí (žalobce se nedopustil žádného trestného činu), je prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí o jeho žádosti výsledkem naprosté svévole žalovaného, který nerespektuje zákonné lhůty.
9. Žalobce již nyní čeká na nové rozhodnutí více než jeden rok a další prodloužení tohoto čekání až o 6 měsíců považuje za zcela nepochopitelné a nedůvodné. Je nucen žít v naprosté nejistotě ohledně jeho budoucnosti na území České republiky. Vzhledem k tomu,

že jeho doklad totožnosti je mu v průběhu řízení pravidelně prodlužován pouze o 3 měsíce, má problémy i při hledání zaměstnání, neboť jeho potenciální zaměstnavatelé nemají jistotu, zda mu bude pobyt prodloužen. Tato nejistota sama o sobě výrazně negativně zasahuje do jeho práva na respektování soukromého života.

10. Ochranu práv žalobce nebyl schopen zajistit ani nadřízený orgán žalovaného (ministr vnitra). Ten ve svém usnesení uvádí, že se jedná o složitý případ, kdy zákon o azylu umožňuje prodloužení lhůty o 9 měsíců. K tomu žalobce podotkl, že vyrozumění o nutnosti prodloužení lhůty nebylo odůvodněno tím, že se v daném případě se jedná o složitý případ, ale pouze tím, že žalovaný si obstarává informace o zemi původu žalobce. Ministr navíc ani blíže nespecifikoval, z jakého důvodu považuje případ žalobce za složitý. Kromě toho lhůta pro vydání rozhodnutí nebyla prodloužena o 9 měsíců, ale až o 12 měsíců, tj. na maximální zákonnou hranici.
11. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, když vyrozuměním ze dne 10. 12. 2018 informoval žalobce o nutnosti prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany o 6 měsíců, tedy do 18.6.2019, neboť jde o věcně a právně složitý případ, který neumožňuje vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 6měsíční lhůtě. Poukázal-li v něm na to, že v současné době obstarává aktuální informace o zemi žalobcova původu a dokončuje shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, nic to nemění na zmíněném konstatování o složitosti případu. Žalovaný nebyl nečinný, což vyplývá již z obsahu části spisu navazující na zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2018, č.j. 41 Az 15/2017-53 (str. 178 a násl. ve správním spisu). Vyrozumění ze dne 6. 6. 2019 (str. 212 správního spisu) navazuje na předchozí prodloužení ze dne 10. 12. 2018. Žalovaný jím žalobce informoval o dalším prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí do 18. 12. 2019. Ve výsledku tedy byla lhůta celkově prodloužena o 12 měsíců.
12. Podle žalovaného je logické, že ačkoli složitost případu (ve vyrozumění) výslovně zmíněna není, z podstaty vzhledem ke kontinuitě věci trvá, poukázal-li na ni žalovaný již v prvním vyrozumění o prodloužení lhůty. Ve výsledném součtu doby, o niž byla lhůta k vydání rozhodnutí fakticky celkově prodloužena, však žalovaný žalobce na jeho právech nezkrátil, neboť ji stanovil s ohledem na složitost případu a zájem řádně zjistit stav věci nebudící důvodné pochybnosti v rámci maximální zákonem určené doby 12 měsíců. K řádnému posouzení žalobcova případu je nezbytné, aby žalovaný opatřil dostatek relevantních a aktuálních podkladových informací, včetně informací o zemi jeho státní příslušnosti.
13. V replice k vyjádření žalovaného žalobce nad rámec již shora uvedeného poznamenal, že v případě rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany správní orgán nemusí posuzovat, zda dotýčný žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu. Musí jenom zhodnotit, zda i nadále trvají důvody, které k udělení doplňkové ochrany vedly, resp. zda není dán důvod pro odejmutí ochrany ve smyslu § 17a zákona o azylu. Již z toho důvodu by řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nemělo trvat po celou maximální dobu, kterou zákon o azylu poskytuje správnímu orgánu k rozhodnutí, resp. by po tuto dobu mělo trvat pouze ve zcela výjimečných případech. Žalobce má nicméně za to, že jeho případ takovým není. Ani z vyjádření žalovaného není zřejmé, proč zrovna žalobcův případ považuje za natolik výjimečný a složitý, že k rozhodnutí o jeho žádosti potřebuje namísto standardních šesti měsíců až trojnásobně delší lhůtu. Doplňková ochrana je v současné době státním příslušníkům Sýrie udělována takřka automaticky (nesplňují-li podmínky pro udělení azylu nebo není-li jejich řízení zastaveno), což potvrzují i dostupné statistiky rozhodnutí o

udělení doplňkové ochrany zveřejněné na webových stránkách žalovaného (statistiky jsou dostupné na <https://www.mvcr.cz/clanek/mezinarodni-ochrana-253352.aspx>). Z tohoto důvodu se argumentace žalovaného, že případ žalobce je věcně a právně složitý, jeví jako zcela účelová. Navíc nelze akceptovat postup, kdy žalovaný pouze bude tvrdit, že určitý případ je věcně a právně složitý, a na základě tohoto tvrzení bude opakovaně prodlužovat lhůtu pro vydání rozhodnutí.

14. Soud o věci uvážil takto:
15. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat toho, aby soud v případě zjištěné nečinnosti správního orgánu tomuto uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí nebo osvědčení vydat. Podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
16. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být vydáno.
17. Podle § 27 odst. 1 zákona o azylu *rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, nestanoví-li tento zákon jinak, vydá ministerstvo bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 6 měsíců ode dne, kdy byly poskytnuty údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí soudu o zrušení rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a o vrácení k novému pojednání.*
18. Podle § 27 odst. 2 zákona o azylu *lhůtu pro vydání rozhodnutí podle odstavce 1 lze prodloužit až o 9 měsíců, pokud a) jde o případy věcně nebo právně složité, b) je současně podán velký počet žádostí o udělení mezinárodní ochrany, nebo c) žadatel o udělení mezinárodní ochrany neplní povinnosti podle tohoto zákona, a proto nelze rozhodnout ve lhůtě podle odstavce 1.*
19. Podle § 27 odst. 3 zákona o azylu *pokud je to nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, lze výjimečně prodloužit lhůtu podle odstavce 2 až o 3 měsíce.*
20. Podle § 27 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany písemně vyrozumí o prodloužení lhůty podle odstavců 2 a 3 a odůvodní takový postup.*
21. Obsah spisového materiálu, který si soud k posouzení důvodnosti žaloby vyžádal, potvrzuje předcházející průběh řízení o žádosti tak, jak jej předestřel žalobce v žalobě (body 2-4). Ve spise je nadto založeno vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ze dne 10.12.2018 (č.l. 202 správního spisu), bez doručky, s tím, že důvodem prodloužení lhůty je skutečnost, že si správní orgán v současné době obstarává aktuální informace o zemi původu žalobce a dokončuje shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci. Žalovaný dne 22.2.2019 vyzval Komisi pro projednání přestupků Úřadu městské části Brno – Komín o sdělení informací k přestupkovému řízení ve vztahu k žalobci. V reakci na tuto žádost bylo dne 19.3.2019 žalovanému doručeno sdělení, že věc byla odložena. Následně žalovaný vydal žalobcem zmiňované vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ze dne 6.6.2019 s tím, že jde o věcně a právně složitý případ, přičemž za důvod prodloužení lhůty označil skutečnost, že si správní orgán v současnosti

obstarává informace o zemi původu žalobce. Lhůta pro vydání rozhodnutí byla prodloužena do 18.12.2019.

22. Běh lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany se v posuzované věci odvíjí od právní moci rozsudku správního soudu, jímž bylo původní zamítavé rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce zrušeno. Zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně nabyt právní moci dne 16. 6. 2018, z čehož plyne, že základní lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce v trvání 6 měsíců (§ 27 odst. 1 zákona o azylu) uplynula dne 16.12.2018.
23. K argumentaci žalovaného, že vyrozuměním ze dne 10. 12. 2018 informoval žalobce o nutnosti prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany o 6 měsíců, soud uvádí, že doručení tohoto vyrozumění žalobci není ve spisovém materiálu doloženo, nicméně ve věci není sporu o tom, že ani v této lhůtě (tj. do 18.6.2019) nebylo požadované rozhodnutí vydáno. Vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ze dne 6.6.2019 (na č.l.212 správního spisu) je pak posledním úkonem, který žalovaný podle spisového materiálu, který byl soudu zaslán po podání žaloby, ve věci učinil. Ve správním spise není založen ani podnět k učinění opatření proti nečinnosti ze dne 14.6.2019, nicméně jeho řádné uplatnění (a marné vyčerpání tohoto prostředku k nápravě) dokládá žalobcem předložené (řádně nedatované) usnesení ministra vnitra z července 2019, kterým nebylo podnětu žalobce vyhověno. S odkazem na možnost prodloužení zákonné lhůty ministr vnitra v uvedeném usnesení uvedl, že v zemi původu žalobce (Syrské arabské republice) se bezpečnostní situace v posledních měsících výrazně proměňuje.
24. Soud je toho názoru, že postup žalovaného, který přistoupil k prodloužení základní zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany ve věci žalobce, nebyl opodstatněný, byl-li odůvodněn bez dalších podrobností toliko potřebou obstarání aktuálních informací o zemi původu. Předně je nutno žalobci přisvědčit, že řízení o doplňkové ochraně je z povahy věci typově jednodušší než řízení o azylu. Má-li se jednat o prodloužení doplňkové ochrany, úkolem správního orgánu je posoudit, zda i nadále trvají důvody, které v minulosti vedly k udělení doplňkové ochrany (viz žalobcem citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 68/2017-58). V těchto případech je tak nutno potřebu prodloužení základní zákonné lhůty dostatečně odůvodnit a uvést konkrétní důvody, které lze podřadit pod některou ze zákonných podmínek prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 27 odst. 2 zákona o azylu.
25. Důvod prvního prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve vyrozumění ze dne 10.12.2018 (cit. „*správní orgán v současné době obstarává aktuální informace o zemi původu žalobce a dokončuje shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci*“) bez další konkretizace nijak nesvědčí o „věcné či právní“ složitosti věci. Totéž platí i pro argumentaci ministra vnitra, jenž v reakci na podnět žalobce k přijetí opatření proti nečinnosti uvedl, že důvodem (prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí) jsou proměny bezpečnostní situace v zemi původu žalobce v posledních měsících. Tato argumentace by v případě zemí, kde je bezpečnostní situace dlouhodobě nestabilní z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu, správnímu orgánu umožňovala vydat rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vždy až v maximální zákonné lhůtě, což nelze připustit

26. Soud dospěl k závěru, že žalovaným uváděné důvody není vzhledem k jejich nedostatečné specifikaci možné podřadit pod důvody umožňující prodloužení „základní“ lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, která je zakotvena v § 27 odst. 1 zákona o azylu. Lze plně souhlasit se žalobcem, že využití možnosti prodloužení této lhůty by nemělo být pravidlem, zvláště pak jedná-li se „toliko“ o prodloužení doplňkové ochrany. Obstarání si informací o zemi původu žadatele v řízení ve věcech mezinárodní ochrany je imanentní součástí každého takového řízení, a proto žalovaným uváděný důvod ve vyrozumění ze dne 10.12.2018 nelze bez dalšího považovat za nestandardní činnost. Pokud zároveň správní orgán žalobce informoval o tom, že *„dokončuje shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci“*, nicméně toto „dokončování“ prováděl (a zřejmě dosud provádí) po dobu několika dalších měsíců, aniž by rozhodnutí ve věci samé vydal, je nutno takový přístup hodnotit jako svévolný a rozporný se základními zásadami činnosti správního orgánu (zásadou legitimního očekávání, zásadou rozhodování bez zbytečného odkladu, resp. v přiměřené lhůtě). Zásada vyřizování věcí bez zbytečných průtahů má přitom též ústavní rozměr (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.3.2013, č.j. 8 Ans 14/2012-39, či žalobcem odkazovaný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci B.A.C. proti Řecku).
27. Zároveň nelze odhlédnout od zjištění, že v období od vydání prvního vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí do vydání dalšího vyrozumění o prodloužení lhůty, které trvalo cca šest měsíců, žalovaný dle spisového materiálu neučinil žádné úkony směřující ke zjištění či monitoringu situace v zemi původu žalobce. Zabýval se toliko výsledkem přestupkového řízení ve vztahu k žalobci, tj. otázkou, která se získáním aktuálních informací o zemi původu žalobce nijak nesouvisela. Opětovné prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve vyrozumění vydaném o 6 měsíců později bylo přitom ze strany žalovaného odůvodněno naprosto stejným způsobem. Vzhledem k výše uvedenému nelze dle náhledu soudu hodnotit postup žalovaného v předmětném řízení jinak než jako účelové prodlužování lhůty pro vydání rozhodnutí (a to dokonce až na lhůtu maximální), které nemá oporu v zákoně.
28. Za relevantní argumentaci žalobce, na níž žalovaný ve vyjádření k žalobě nijak nereflektoval, soud považuje taktéž skutečnost (snadno seznatelnou z veřejně přístupného zdroje, na který žalobce rovněž poukázal), že žadatelé o mezinárodní ochranu ze Sýrie patří (z důvodu dlouhotrvajícího konfliktu v zemi) mezi žadatele, kteří o mezinárodní ochranu v ČR žádají nejčastěji. V případě Sýrie se tedy evidentně nejedná o zemi původu, o níž by žalovaný informace neměl. Pouze z důvodu deklarovaných (navíc blíže nespecifikovaných) proměn bezpečnostní situace v této zemi nemůže být žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu ponecháván v nejistotě po tak dlouhé období, jakým je maximální lhůta pro vydání rozhodnutí v trvání 18 měsíců.
29. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný je v řízení nečinný, neboť prodloužení lhůty nad základní lhůtu stanovenou zákonem pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce nebylo založeno na zákonem předvídaném důvodu. Nutno dodat, že do dne vydání tohoto rozsudku (tj. téměř dva měsíce po uplynutí maximální lhůty pro vydání rozhodnutí) nebyl soud ze strany účastníků řízení vyrozuměn o tom, že by žalovaný ve věci samé rozhodl. Soud proto postupoval podle § 81 odst. 2 s.ř.s. a žalovanému rozsudkem uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci doplňkové ochrany žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.

30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, jenž byl ve věci úspěšný, žádné náklady v řízení nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 11. února 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu